

ANGELUS

19. neděle v mezidobí

7. srpen 2016

číslo 33.

ročník XI.

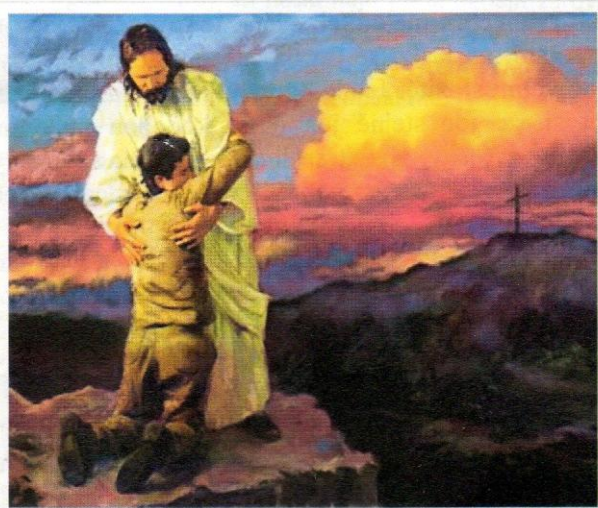
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

Shlédni, Hospodine, na svou smlouvu, nezapomínej natrvalo na život svých chudých! Povstaň, Bože, ujmí se své věci, nezapomínej na křik těch, kdo tě hledají.

1. čtení: Mdr 18,6-9 2. čtení: Žid 11,1-2.8-19 Ev.: Lk 12,32-48

Žl 33 Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.

Láska je nesmírně silná...

Dvacet dva hodin, malá restaurace v Bruselu. Restaurace je plná lidí. Naproti nám sedí na barových židličkách tři muži, evidentně dost sebejistí, obklopení několika ženami. Jsou velmi elegantní, mají na sobě oblečení v módních barvách, ale střídme-ho střihu, což naznačuje jasně, že jsou z „dobré společnosti“.

Během večere jsem si jich čas od času všimla, smáli se, chovali se trochu jako macho a dobírali si dvě ženy, které stály opřeny u jejich stolu. Odcházíme, proplétám se mezi židlemi.

Náhle zaslechnu, jak jeden z těch mužů mluví o Matce Tereze, očividně v souvislosti se mnou. Využiji toho a řeknu: „Ale ne, podívejte, já jsem v hnědé a bílé, nejsem sestřička od Misionárek Lásky.“ Nato se jedna z žen od jejich stolu otočí a řekne: „Sestřičko, potřebuji s vámi mluvit!“

Má přítelkyně se zeptá: „Potřebujete se vyzpovídat?“ „Ale ne, to už jsem udělala,“ odpovím. Zadívá se na mě a řekne: „Potřebuju lásku!“ Ta slova zněla jako výkřik a hluboce mě zasáhla.

Touha po lásce je otevřenými dveřmi do nebeského království.

„Potřebuju lásku!“ Všechno pochopila! Všichni tolik potřebujeme, aby nás měl někdo rád. Všichni trpíme nedostatkem lásky. Děláme jakoby nic, snažíme se neztratit tvář, oblékáme masky falešné radosti: „všechno je v pořádku“, „nedělejte si starosti“, s make-upem nebo bez – pokud je to hezké, aspoň to potěší lidi kolem nás. Ta žena si troufla říct nahlas to, co si tolik lidí tajně myslí také, ale neodváží se na to ani pomyslet, protože by takhle nebezpečná myšlenka mohla zbořit všechno, co si pracně vybudovali.

„Potřebuju lásku!“ V těch slovech rezonovala slova Samaritánky, která měla pět mužů, a přece byla sama (Jan 4,1-42). Touha po lásce jsou otevřené dveře do nebeského království. Často se za tu ženu modlím a jsem si jistá, že Pán vyslyší její prosbu a dá jí napít „živé vody“ (Jan 4,10).

Myslím, že výkřik té ženy je jednou z nejkrásnějších modliteb světa. Vychází z propasti naší duše, z naší kvílící zraněné lidskosti, která umírá láskou. Byli jsme stvořeni láskou a pro lásku. Myslíte, že to naše srdce neví? Není toto volání důkazem toho, že jsme byli stvořeni pro něco víc, než si tróufáme žít?

O lásce se sní, na lásku se myslí, píšou se o ní romány

Byli jste někdy zamilovaní? Láska nám dává křídla, vzbuzuje v nás radost a štěstí, které mění pohled na svět kolem nás, dodává nám naději, energii, chuť do života, chuť dělat bláznivé věci. Viděli jste někdy starší lidi, kteří vůči sobě chovají podobné city i po letech? Láska očistěná životem s jeho dávkou utrpení začíná být pevná jako skála a zároveň jemná jako vánek.

O lásce se zpívají písně ve všech rytmech a melodiích světa, je to poezie, kterou skládá tlukot našeho srdce. O lásce se sní, na lásku se myslí, píšou se o ní romány, inscenují se divadelní hry. Někdy je to velmi složité. Je ale opravdu nutné na ni přestat po různých zklamáních věřit a říct si, že jde stejně jen o krátkodobou pudovou záležitost? Není na čase začít bojovat za své sny, zbavit se iluzí, vyhrnout si rukávy a začít se starat o tuto tajemnou a nekonečně krásnou „zahradu našeho srdce“? Proč máme takový strach milovat nebo přijímat lásku? Necítíme se jí hodni?

„Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,12-13). Terezička to vykládala takto: „Milovat znamená dávat vše a dávat sebe sama.“ Jedině Bůh nám může dát touhu po takto šílené lásce: lásce, která je věčná a spalující, a spojuje v sobě radost i bolest, aby nesla zázračné plody.

„Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží“ (1 Kor 13,7). Zdá se mi, že jsme lásku začali měřit špatnými měřítky, možná proto, že jsme příliš zraněni životem. Často si myslíme, že si musíme vystačit s trochou pomíjivých emocí. Ale láska je nesmírně silná! Má mnohem větší šířku, délku, výšku i hloubku. Láska je silnější než smrt! Čerpejte ji ze zdrojů Kristova srdce, svátostí, čerpejte ji z pramenů spásy. Všichni můžeme milovat a všichni, opravdu všichni potřebujeme lásku. Nebojme se přiznat si to, žebrat o ni, a především prosit Krista, aby nám ji dával, navzdory všemu a všem.

(www.pastorace.cz)

Milovaný pes a záchrana

"Tenhle příběh." začal vyprávět dr. K. M., "se mi stal za války. Bylo mi tehdy deset let a při jednom rozhoukání sirén, které oznamovaly začátek náletu, jsem se dostal do sklepa nějakého domu v ulici, kde jsem dosud nikdy nebyl. Doma mi říkali, abych se vždycky schoval, kdyby začal nálet, a já se tedy poslušně schovával. Ve sklepe byl pěkný zmatek, lidé se tam mačkali kolem kufrů a balíků, v nichž měli majetek, někdo si přinesl i peřiny.

Krčil jsem se a bál. Byl jsem vůbec dost plaché dítě a teď, v neznámém temném sklepe s neznámými lidmi jsem si připadal nesmírně opuštěný.

Vzduch se venku třásl výbuchy, sirénami, křikem, všechno doléhalo do sklepení jakoby z jiného světa, z jakéhosi pekelného světa. A tehdy jsem si všiml, že Ajax není se mnou. Ajax byl můj pes a já ho - není to silné slovo - miloval jsem ho.

Oba rodiče byli zavřeni v německých věznicích a já vyrůstal u strýce na předměstí, strýc byl nádražák a často nebýval doma. Napadlo ho zřejmě, že když mi dá psa, dá mi přítele. A já, osamělé a úzkostné dítě, jsem se k Ajaxovi upnul.

Byl to ještě mladý vlčák, odrostlejší štěně, které mělo za sebou zřejmě také zlé zkušenosti, strýc jej našel jednou na nádraží, vyhublého a plného strupů po krutém zacházení. Sebral jej tehdy z poničeného vagonu, ve němž si Ajax udělal doupě, a odvedl ho domů, krmil ho z toho mála, co jsme měli sami, a dal ho do pořádku. Smál se mi, že jsem jako mladý psík, s Ajaxem dvojče.

Opravdu, tehdy asi nešlo najít mě a nenajít zároveň Ajaxe, provázel mě, kamkoli jsem se hnul. Sedával před školou a čekal, až vyjdu ze vrat.

Když se rozhoukaly sirény a když jsem se, poslušný strýcovy rady, běžel ukrýt do prvního sklepa, byl ještě se mnou, následoval mě, jenže pak mi ve zmatku zmizel a já teď seděl ve tmě sám.

Poblikávaly tu svíčky, bál jsem se. Kdosi přinesl do sklepa gramofon na kliku a pár lidí se tu roztančilo, jako by chtěli tu hrůzu nahoře přehlušit či odehnat tím, že si jí nebudou všímat. Cípaté stíny tančících postav se svíjely na zdech a mně to nepřipadalo vůbec veselé, naopak. Ten swing z gramofonu, prosakující do výbuchů, působil strašidelně.

Myslel jsem na Ajaxe. Nemohl jsem si pomoci, musel jsem ho jít hledat. Sunul jsem se ke dveřím. "Kampak,

chlapče, kampak?" U dveří do sklepení seděl veliký stařec a držel v náručí staré kuchyňské hodiny - lidé při poplachu kolikrát v bytě popadli bez rozmyšlení nějakou věc a běželi s ní dolů.

Vysvětlil jsem mu, kam mířím, on mě ale uchopil kostnatou rukou a zakázal mi vyjít, jenže já se mu vysmekl a utekl ven, vylétl jsem po schodech před dům, byl tam dým, plameny a já běžel a volal Ajaxe. Jako v horečce jsem pádil ulicemi a volal ho, volal!

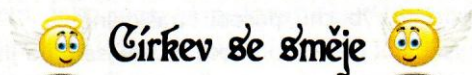
A pak jsem ho uviděl, choulil se u ohořelé zdi a díval se snad vyděšeněji než já. Co to ti lidé, ti moudří obři, dělají? ptaly se jeho oči, ptaly se hořce. Objal jsem ho a tiskl k sobě. A v tu chvíli jsem zaslechl ohlušivou ránu. Bylo to dost blízko. Bomba dopadla na dům, v němž jsem se prve skrýval, na dům, ze kterého jsem vyběhl hledat Ajaxe.

Dům se zřítil a rozdrtil i sklepení. Vidíte tenhle obojek, co visí tady na věšáku? Je to obojek po Ajaxovi, a druhým dědictvím, co po něm mám, je můj vlastní život. Kdybych byl tehdy nevyběhl do hořící ulice... Kdybych býval Ajaxe neměl tolik rád, kdybych ho neměl rád... "

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 7. 8. do 14. 8. 2016

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
19. neděle v mezidobí 7. 8. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za † Ladislava Horáka, 2 bratry, živou a † rodinu
	Černotín	9:30	Za živé a † farníky
	Bělotín	11:00	Za † Josefa a Anežku Kučerovy a živou rodinu
Pondělí 8. 8. <i>sv. Dominik, památka</i>	Heřmanice	18:00	Na úmysl dárce
Čtvrtek 11. 8. <i>sv. Klára, památka</i>	Bělotín	14:00	Requiem za † Františku Erlovou
Pátek 12. 8. <i>sv. Jana Františka de Chantal</i>	Hustopeče	18:00	Za † Josefa Stoklase, manželku, 2 syny, zetě a živou rodinu
			Za † Ladislava Chylu, rodiče, živou rodinu a dvo
Sobota 13. 8. <i>sv. Poncián a Hippolyt</i>	Černotín	18:00	Za † Václava a Ladislava Vladaře, rodiče a živou rodinu
20. neděle v mezidobí 14. 8.	Hustopeče	8:00	Za † Ladislava Lopoura, manželku, syna, dceru, Františka Novosada, Ludmilu Frankovou a manžela
	Špičky	9:30	Za živé a † farníky a občany Špiček
	Bělotín	11:00	Za † Marii Chrastinovou a manžela Františka a dvo

Jdou dva lidé po poušti a ztratí se. Potkají beduína: „Prosím vás, jak se dostaneme do nejbližšího města?“ „Jděte pořád rovně a v úterý zahněte doprava.“

Malému Karlíkovi padla na táboře do oka malá Markétka. „Vezmeš si mne za muže?“ „A dokážeš uživit ženu s pěti panenkami?“

Netrpělivý host volá v restauraci na vrchního: „Haló, pane vrchní, pracuje tady ještě ten člověk, u kterého jsem si před hodinou a půl objednával roštěnku na houbách?“

„Mami, mně je špatně.“ „Vidíš, to máš z těch vašich her na indiány. Pořád jenom lítáte...“ „Ale dnes jsme nelítali, dnes jsme kouřili dýmku míru.“

Tel. na faru: ☎ mobil: 733 741 614

 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.